

DELO IGRA IN ZABAVA

Krista Hafner

Iz dnevnika Petačeve Anče

1.

Štrukelj

Pri nas imamo tudi psa. Ime mu je Štrukelj. Ko smo ga dobili, je bil še čisto majhen in ves skodran kakor ovčka. Takoj smo se zbrali okoli nje-ga in ugibali, kakšno ime bi mu dali. Pavle je hotel, naj bi bil Sultan, Stanko

je bil za Hektorja, Francek pa je rekel, naj bo Čaruga. Seveda, Francek se rad pretepa, zato mu je bilo to ime naj-bolj všeč. Čaruga je bil namreč velik razbojnik, ki je umoril dvanajst ljudi. K sreči pa ni Franckova obveljala. Ko smo bili vsi zbrani okoli psička, je prišel zraven tudi Cenček. Pobožal je psička in rekel: štrukelj. To je bilo mami zelo všeč in je odločila: »Saj res, kar Štrukelj naj bo!« Tako je prišel naš pes do svojega imena.

Jaz imam štruklja zelo rada. Skupaj se igrava. Naučila sem ga že prositi in čez palico skakati. Kadar od kod pridem, veselo maha z repom in skače okoli mene. Povsod gre z menoj: na polje, na travnik in v trgovino. Še v šolo bi rad z menoj, pa ga ne pustim. Francek mi nagaja, da se bojim sramote, ker bi se Štrukelj najbrže bolje učil v šoli kot jaz. Seveda, naš Fran-cek ima dolg jezik. Pavle pravi, da je tak kakor kravji rep, ki na vse strani opleta.

Včeraj pa se mi je Štrukelj zameril. Ko smo bili popoldne na njivi, se je potepel z doma in ga celo uro ni bilo nazaj. Potem se je vrnil, v gobcu pa je prinesel petelina. Mama se je na vso moč prestrašila, vzela petelina, Štruklja pa našeškala, da se je revček ves pobit zavlekel v svojo hišico in ga do noči ni bilo več na spregled. Pod noč pa se je oglasil pri nas Dolinarjev hlapec, prinesel zadavljeno kuro in rekel, da jo pošiljajo Dolinarjeva mati, da bo petelin imel par. Račun za oboje bodo pa še poslali.

Danes opoldne smo jedli kurjo pečenko. Vsi smo se oblizovali, samo mama je bila žalostna. Ko smo pospravili kosilo in vrgli kosti na dvorišče, je rekla atu: »Ta kurja pečenka je bila presneto draga. Štruklja bo treba pobiti, da ne bo več škode delal po tujih dvoriščih.« Na glas sem

zajokala, ko sem to slišala. Takoj sem stekla po svoj hranilniček in zaprosila mamo: »Saj bom jaz plačala putko in petelinčka, mama, samo Štrukelj naj ostane.« Mama se je res dala preprositi. Pobožala me je po glavi in rekla: »Saj nisem mislila zares. Štrukelj naj kar ostane, samo pazi nanj, da ne bo več kokoši davil.« To sem bila vesela! Zdaj bi najraje kar vriskala.

Ampak mamu imam vsak dan bolj rada.

2.

Kuhec

Kuhec, to je moj petelinček. Prav zares je moj.

Zgodaj spomladi je dala mama naši Grahki valiti jajca. Teden dni je že Grahka sedela na jajčkah in jih grela, ko se je nekega dne priplazil do nje naš Štrukelj in začel lajati vanjo. Grahka se je prestrašila, sprhutala in prevrnila košaro. Vsa jajca so se pobila, samo eno je ostalo celo. Mama je pustila to jajce v gnezdu in nasadila kokoški nova jajca. Grahka je zopet pridno valila in potem se je nekega dne izvalil en sam pišček. Nismo vedeli, kaj bi zdaj počeli. Grahka je morala še dalje valiti ostala jajčka in se za malega piščančka, ki se je izvalil teden dni pred ostalimi,

ni mogla brigati. Zato sem ga vzela jaz v oskrbo in sem postala njegova mamica. Toplo sem ga zavila v svojo staro pleteno jopico, trosila sem mu drobne kaše in kuhana jajčka in pišček je rasel in ni prav nič pogrešal Grahke. Kmalu mu je začel rasti grebenček: zdaj smo vedeli, da bo petelinček. Dali smo mu ime Kukec, ker je hotel v vsako reč vtakniti svoj kljunček.

Kukec se je navadil name in postala sva debela prijateljca. Povsod skače za menoj, kamor koli grem. Še v šolo bi rad šel z menoj in vsako jutro ga mora mama zapreti v vežo, kadar jaz odhajam z doma. Opoldne pa me že čaka na dvorišču in mi priteče naproti, ko me zagleda na ozarrah.

Včeraj sem mu rekla: »Kukec, petelinček moj, danes bova pa skupaj domačo nalogo pisala.« Postavila sem ga na mizo, pripravila zvezek in črnilo, natrosila na en kupček pet prosenih zrnec, na drugega štiri in sem vprašala:

»Kukec, koliko je pet in štiri?« Kukec je pričel kavšati zrnca, devetkrat je reklo pik, in zrnec ni bilo več. »Prav, Kukec,« sem ga pohvalila, »pet in štiri je devet. To si učen, Kukec moj.« In zapisala sem račun v zvezek. Nato sem mu rekla: »Zdaj pa še izračunaj, koliko je devet manj sedem.« Natrosila sem mu devet zrnec in zabičala: »Ampak veš, Kukec, pozobati jih smeš samo sedem, ostale moraš pustiti. Tak je račun.«

Kukec pa se za moje besede ni prav nič zmenil; kot bi mignil je pozobal vseh devet zrnec. »Požrešnost grda,« sem ga zmerjala, »tako se ne računa,« in sem ga s peresnikom krenila po grebenčku. Kukec pa je jezno prhutnil, prevrnil črnilnik, stopil v črno lužo in nato začel plesati po mojem zvezku. Ali sem se prestrašila! Potuhnjeno

sem zaprla zvezek in ga spravila v šolsko torbo, da ga mama ne bi videla.

Drugi dan pa je bila v šoli nevihta. Gospodična Cecilija je pogledala zvezek, pa ni nič rekla. Samo nekaj je zapisala

in rekla, da moram doma pokazati in mora ata podpisati, ne mama. Kar sapa mi je zastala. Ata! Saj z mamó bi se dalo še kako pogovoriti, z atom pa bo joj. Srce mi je tolklo, kot bi ga s težkim kladivom nabijali, ko sem prišla domov. Še pred kosilom sem pokazala atu zvezek in rekla, da mora podpisati. Gospodična tako hoče.

Ata je gledal zvezek, začudeno majal z glavo in rekel: »Kje pa si se naučila tako lepo pisati?« — »Saj nisem jaz,« sem zajokala, »Kukec je tical po zvezku.« — »Tako,« je rekel ata in gledal za Kukcem, ki je skakal po dvorišču, »potem mora biti pač Kukec kaznovan. Mama, vzemi nož in pripravi Kukca, da ga bomo jutri spravili v notranje kraje.«

Srce mi je zastalo od same žalosti. »Ne, Kukca ne, saj sem jaz kriva,« sem prosila, »jaz sem ga krcnila, mene nabijte, Kukec je nedolžen.«

Tako lepo sem prosila in vsa sem se tresla, da sem se mami zasmilila. Obrnila se je k atu in rekla: »Saj bi, ampak nimam srca, da bi Kukcu nož pokazala. Tako je domač. Naj živi, ampak Anča mora iz svojega hranilnička kupiti nov zvezek.«

Tako je Kukec ostal pri življenju. Od tega dne pa nalog ne piševa več skupaj.

Maksimov

Moj psiček

S psičkom rada se imava,
vedno skupaj se igrava;
na besedo rad uboga,
delo njemu ni nadloga,
vse z veseljem izvrši,
pridno vsega se uči.
Včasih vržem za zabavo
kamenček mu daleč v travo,
psiček moj ga ne zgreši,
vedno pravega dobi,
v gobčku mi prinese ga,
vrže predme ga na tla.
A če tujec mu nagaja,
najprej jezno ga oblaja,
končno pa, če ni drugače,
mu z zobmi pomeri hlače.

